

Lieve Marvin en Alysha,

Ik wil jullie graag bedanken.

Ik weet niet of dit je eerder al is overkomen in je zevenjarig leven. Misschien is het nieuw, zoals zoveel ervaringen jullie nog onbekend blijken te zijn. Spelen in het zand aan zee, bijvoorbeeld. En toch heb je al zoveel meegemaakt wat leeftijdsgenootjes zich niet kunnen voorstellen. Lieve Alysha met het vervilte blonde vlechtje, ik wil je danken maar krijg het niet over mijn lippen. Zoals je me aankijkt met die ogen vol verwachting waar een lichte waas over hangt. Je blik waarin iets blinkt van overspannen opwindning, gemengd met droefheid en verbeterheid die elk moment in woede om kan slaan.

Je hoeft me niet aan te kijken, lieve Marvin, dat doe je zelden. Ga jij maar lekker verder met waar je mee bezig was. Totaal geabsorbeerd door gekleurd papier dat zweeft in water, je bril zakt ervan naar het puntje van je neus.

Ik wil jullie bedanken en ik weet niet hoe. Woorden schieten tekort, maar dat deden ze bij aanvang al. Dat was het opzet: geen woorden. Daarvoor ben ik hier. “De Stiltejuf komt wat rust brengen,” zo stelt de directeur me aan jullie voor die eerste vrijdagmiddag. Alysha wordt door twee meesters binnengedragen aan handen en voeten, met gescheurde jeans, kapotte knieën, snottebel en traanvegen over je gezicht. “Ga jij maar mee, kalmeren.” En ook Marvin wordt mijn kant op geduwd, met de handen op de oren, de dikke jas dichtgeritst in het warme lokaal, vuurrode wangen en ‘NEE!!’ je antwoord op wat eender wie ook zegt.

Zie mij hier staan.

Ik die diep ademhaal en sta te blinken met mijn klankschaal. Ik die indruk poog te maken door te melden dat die heeelemaal uit de bergen van Tibet komt. Hoog uit de Himalaya of uit de Action in Zemst, het zal jullie werkelijk worst wezen.

Het schaalje klinkt als je zacht ertegen slaat. Een lange streep van zinding ontsnapt als je je hand goed opent. Even trekt de klank je aandacht maar je ziet meteen betere toepassingen, Marvin. Je strooit er de gedroogde lavendelbloempjes die ik meebracht in en stamp die fijn als was de schaal een vijzel. Het aroma verspreidt zich in het benauwde klaslokaal. Het ruikt ineens naar zomer en naar linnenkasten bij grootmoeders die je te weinig ziet. Je snuift, je stamp, je wrijft, laat ook Alysha ruiken. Het is magie, nu al, er moet alleen wat water bij besluit je. En zo zijn we vertrokken. Een zelf gebrouwen toverdrank uit poëzie van het moment.

En ik die kwam om jullie ‘los te leren laten’, met oefeningen en een pedagogisch kader. Wat had ik wel gedacht. De eerste les is nu, is hier. ‘Meditatie in de klaspraktijk’, laat me niet lachen. Precies dat doe je wel, me laten lachen om mijn eigen hoogmoed en zelfingenomenheid, mijn theoretiseren van wat zo vanzelfsprekend is. Is dat volwassen zijn; het moeilijk maken? Want kijk, je toont me zonder woorden: “Alles is er, voel toch dit moment. Reken maar dat ik me wel kan concentreren, als er maar geen druk op zit.”

Wij grote mensen zijn verslaafd aan prikkels. Aan continu gevoed, gesust, gestimuleerd te worden en dragen dat op jullie over. Onze eigen

angst voor stilte, voor leegte, voor onszelf en de natuur hebben we aan jullie doorgegeven. Omdat dat ons goed uitkomt en veel geld oplevert. Nu moeten we ontwennen en ertegen ingaan, jullie en onszelf beschermen tegen schermen en te invasieve prikkels. Die ironie van het bestaan ontgaat jullie voorlopig, alles ontlokt je nog verwondering.

Of conflict, dat ook.

Je dwingt me compleet aanwezig en alert te zijn. Mijn volle aandacht moet ik geven want elke impuls is afleiding. Je spiegelt, confronteert, gaat in verweer. En mijn geduld wordt aardig op de proef gesteld, mijn zenuwen getest. Tegelijk smeed je om grenzen. Om de zekerheid van veiligheid, een afgebakend kader met voorspelbaarheid en overzicht. Bovenal vraag je gezien te worden. Attention! Attention!

Het wordt voorjaar dus we gaan naar buiten. Mijn romantische gedachte dat de lieflijke lente ook jullie goed zal doen, wordt met pollen gras en madeliefjes hardhandig uitgerukt. Alysha, jij gilt het park bijeen en gooit stenen naar waterhoentjes op een nest van takken en plastic. Vindt een kever waarvan je meteen de poten uittrekt. Is dit woeste experimenteerdrijf of frustratie, afreageren van geïncorporeerd geweld? Wordt je gevoel van onveiligheid getriggerd door het zien van zorgzaamheid en harmonie, van schoonheid en kwetsbaarheid en weet je niet hoe daarmee om te gaan? Ik ben enigszins verbijsterd maar we blijven zitten in het gras en na een poos kalmeer je. Je voelt de sprietjes en de zon, je mag hier zijn, niet alles hoeft kapot. Je stampt in een plas, ruikt een bloem, een boom, een drol. Proeft lukraak bessen, uit nieuwsgierigheid en om te provoceren. Wil zien hoe ver ik je laat gaan. Afkeuring van omstaanders laat je koud. Je loopt weg maar komt vanzelf terug, als ik maar rustig blijf in je gezichtsveld. Je wil een baken, aanwezigheid. Kan je me wel vertrouwen?

Marvin komt aanzetten met een vuurwants op zijn hand, hij kent de naam. Wat me verbaast, en meteen weer met mijn vooroordelen confronteert. Wat schuilt er diep in jullie dat nog woelt en maalt en trekt en vecht en smeekt en waaruit zoveel rijkdom op kan schieten, als het maar wat ruimte krijgt?

We gaan terug, met madeliefjes in je haar en zand in je schoenen, steentjes in de zakken en een vuile broek. Maar jullie ogen glanzen. Heel even heb je tijd en ruimte mogen nemen en mij daarbij getolereerd. De rust die in je zit kreeg adem, het kind dat je bent en het kind dat ik was hebben speels elkaar even aangetikt. Om zich dan weer te verstoppen. Verliezen en hervinden.

Ik dank je om de grote wijsheid, Marvin en Alysha, en de eenvoud van wat je me hebt geleerd. Het voorrecht te ervaren wat het precies betekent, de essentie:

er zonder meer
te mogen zijn.

Van harte,
'stiltejuf' Virginie

steun verb(l)ind

*Om privacy redenen zijn de namen veranderd.